

עסק-הביש של בן-גל

את ידידותם באורח המעשי ביותר, ומעולם לא נסוגו מהבטחותיהם.

אין זו תמיכה כספית בלבד.

העזרה הגרמנית לישראל בשטח הכלכלי, מסתכמת במאות מיליוני דולארים. אולם אין היא העיקר. גרמניה אף נותנת לישראל גיבוי מדיני, בשטחים מסויימים, אצל ארצות בהן יש לגרמניה המערבית השפעה. אולם גם זה אינו העיקר.

בון מספקת לישראל סחורה אשר קשה לישראל להשיגה ממקורות אחרים.

ברגע זה עוברים כל היחסים ההדוקים האלה שלב עדין ביותר. פרנץ יוזף שטראוס, כפי שרמו העולם הזה בשבוע שעבר (בציר רוף תמונתו) היה איש חשוב במערכת היחסים בין שתי המדינות. בגלל הסתבחותו בפרשת שפינגל, סולק מן השלטון.

האיש החשוב השני במערכת יחסים אלה הוא הקנצלר אדנאור הקשיש, המבוגר בעשר שנים מדויד בן-גוריון. ברור, כי הקאריירה הפוליטית שלו יכולה להיפסק בכל רגע. מה יהיה יחסם של יורשיו? האם יקרה עם גרמניה מה שקרה עם צרפת, כאשר נעלם הא.א.א.א. מן הבמה והבטחונות ביש-ראל איבדו את בן-בריתם בצרפת? כתב קמחי: "מה יהיה כוחם של יסודות אלה, בשעה שאדנאור יסתלק מהשלטון? ... על כן מתחקה ישראל בשימת-לב אחר האנשים, שיבואו בקרוב במקומו של הקנצלר הישיש והפעלתני."

ולתוך המצב העדין והמסוכן הזה הטיל הממונה על שירותי הבטחון את הפצצה האנטי-גרמנית שלו.

הכעס הגדול



היו עוד סיבות חשובות, מדוע רגו זה בן-גוריון ופרס על "האיש הקטן". והן:

● **הבהרה היסטורית-כמעט, אך תה** ביקש הממונה לעורר על-ידי מסע הפירסומים וההאשמות שלו. קבע מקור המקורב ביותר לשמעון פרס ולבן-גוריון: "הזעקה מופרות ונטולת שית'מישקל. היא יצרה רושם שיש כעת בכוחם של המצרים — בעזרת גרמניה — להשמיד את ישראל." מה הן העובדות?

המצרים שילחו טיל מדגם וי.2. הם הודיעו שרמית שהם מייצרים טילים מסוג זה. בקאהיר יושבים מומחים גרמניים, המפתחים מנגנוני נייט — החלק הקטן ביותר בטיל המצרי. לדברי פרופסור אויגן זנבר, תועה הקליע המצרי ב-50 קילומטרים בקירוב. כלומר: יכולים המצרים לכווננו לחיפה — ולפגוע בלבנון.

יוסף בן-גל (נושא חבילת טבק ומטפחות) עם בלש שווייצרי

כי עומדים בקרוב לפרסם את העובדות הכלולות בספר זה. והנה — התפוצץ העניין כמו בלוף גס. שום עובדות ומיסמכים לא הובאו לביסוס ההאשמות. ממשלת גרמניה הכחישה רשמית את ההאשמה, כאילו גרמנים מייצרים נשק באקטריולוגי במצרים, הודיעה כי הם עוסקים רק בטילים ובמטוסים. משרד החוץ האמריקאי, בהסתמכו על שירות המודיעין המעולה שלו, הודיע כי אינו מאמין שמצרים מייצרת נשק אסור. ישראל אף לא ענתה להכחשות אלה.

ואילו השליחים המיוחדים של התנועות הישראליות, ששוגרו לגרמניה ושחין, יכלו רק לפרסם "תגליות" מפוקפקות ביותר. הם הודיעו בתרועות, שגילו כי מצרים קנתה פצצות נפל"ם בשווייץ (אגב: לשימוש בתימן); שמשדר הבטחון המצרי החתים מדענים גרמניים על חוץ-עבודה אישיים; שמדענים גרמניים גויסו למיפעלים מצריים. היה זה כאילו היה אל-אהרם הקהירי מפרסם בכותרת הראשית, כי גילה שבמסגרת משרד הבטחון הישראלי פועלת תעשייה צבאית, וכי הישראלים מחזיקים משלחות רכש בחו"ל.

● **המסע האנטי-גרמני הרגיוז את האמריקאים** — עוד סיבה מדוע כעטו בן-גוריון ופרס על הממונה על שירותי הבטחון. ארצות-הברית נמצאת עתה בעיצומו של מסע התפיסות וחיידושה-השפעה בעולם הערבי. גרמניה, שאין לה עבר קולוניאליסטי בעולם הערבי, משמשת מכשיר חשוב מאד לביצוע המדיניות האמריקאית במרחב. כל הפוגע בה, בשטח זה, פוגע גם באמריקאי. והלא בדיוק עתה אין בן-גוריון מעוניין להרגיז את האמריקאים. השבועון טיים, המקובל כמבטא דעותיו של משרד החוץ האמריקאי, הקדיש השבוע שער ומאמר-רימום עצור-נשימה לגמאל עבד אל-נאצר. הפיסקה החשובה ביותר במאמר זה, לגבי ישראל, היתה: "ארצות-הברית רואה את עצמה נייטראלית, במאבק הנטוש בין העולם הערבי וישראל." מה טעם להרגיז עתה את קנרי, ולהחמיר את היחס עוד יותר — מנייטראליות לרוגז?

התפטרות בחדרו של בן-גוריון



רוגזו המצטבר התפרץ בפעם הראשונה ביום ששי שעבר. אל מקום חופשתי של בן-גוריון הגיעו שמעון פרס והממונה על שירותי הבטחון. פרס הטיח את כל האשמותיו בפני "האיש הקטן", ודויד בן-גוריון צידד בסגנון. לא היתה זו התנגשות הראשונה בין פרס לבין הממונה, אך עד כה לא הצליח פרס לצאת מנצח. כדי להבין את היחסים שבין שני אנשים אלה, יש תחילה להבין את מיבנה שירותי הבטחון בישראל. פועלים מטעם מדינת ישראל חמש זרועות של שירותי הבטחון:

● צילום רדיו של ידיעות אחרונות מבאזל. (המשך בעמוד 10)

האיש היה מוכן לומר יותר מזה: "שלטונות הבטחון ידעו על פעולת הגרמנים במצרים זה זמן רב. הם העדיפו שלא לומר דבר בפומבי, הן מטעמים מדיניים והן מטעמי בטחון. אבל הידיעה שימשה כיסוד מדברו ואף גרמה במידה רבה לריכוז מה שנקרא, מרתעה מקומי מתקבל על הדעת. מרתיע זה עשוי לשמש כאיזון מול סכנת הטילים המצריים — ואפילו למעלה מזה."

● **ניפוח השיבותם של שירותי הבטחון**, היה הסיבה השנייה לרוגז. פרס עצמו, בהרצאה בפני הממשלה, הבהיר כי מסע-התעמולה היה מוגזם, היסטרי, בלתי-אחראי, אווילי ומזיק.

שהרי אותם מדענים גרמניים ממדרגה שלישית, העובדים במצרים — האם הם באמת מוזיקים? כי אילו היו ממדרגה ראשונה, לא היו עובדים במצרים אלא בארצות-הברית. לעומת זאת, ברור כי מצרים רואה בבניית טילים שאלה של חיים ומוות. לגבי משטר כמו זה הקיים במצרים, ברגע שהנתגלו מחליטה להשיג דבר ויהי מה — שוב לא עומדת שאלה של מחיר. אם לא בעזרת מומחים גרמניים — אזי בעזרת רוסים.

● **מבחינת האינטרס הישראלי המוחלט, מוטב שהמצרים יעסקו בייצור עצמי של מטוסים וטילים** — במחירים גבוהים ביותר, ובעלי איכות בינונית לכל היותר — מאשר אם יקנו אותם מרוסיה, שמיב סחרתה ידוע.

זאת ועוד: אם המדענים הגרמניים עומדים, איכשהו, תחת ביקורת המוסדות הגרמניים, בהנהגת אנשים אשר לישראל קשרים עמם, מי יבקר את פעולת המדענים הסובייטיים? הסיכום: המדענים הגרמניים במצרים אינם מוזיקים מליכך. אולי אינם ככלל שונאי ישראל. אולי יהיו מחר בסדר, כמו עמיתם וקליק. ● **הכוחה הבינלאומית, שבאה בעקבות מסע התעמולה**, היא הסיבה השלישית לרוגז של בן-גוריון ופרס. גולת-ההכותרת של הגינוי הישראלי היתה ההודעה, כי בידי ישראל מצוי "ספר לבן", על הנשק האסור, המיוצר עתה במצרים. נאמר בפירוש,